

nogen udelukkende Ret til Fiskeriet i Hovedstrømmen og Sejldybet, hvoraf altsaa følger, at ogsaa andre maa have Lov at fiske der, men, tilføjer Dommen: der maa ikke fiskes paa en saadan Maade, at Fiskens Opgang til Fiskegaarden forhindres eller hemmes. Det er altsaa en Dom, som paa den ene Side giver Befolkningen derovre Ret til at fiske, men som paa den anden Side i temmelig taagede og uklare Udtryk lægger et Forbud mod visse Fiskemaader uden dog at nævne, hvilke bestemte Fiskemaader der sigtes til. Den sidste Højesteretsdom har atter ført Forholdene ind i en noget anden Gænge, der imidlertid er lige saa slet som den første, ja endogsaa ikke saa lidt værre; og det ligger navnlig deri, at de tidligere Ejere af Fiskegaarden ikke have gjort deres formentlige Ret gældende i nogen synderlig høj Grad, hvorimod den sidste Ejer, som Staten købte Fiskegaarden af, gjorde sin Ret gældende i overordentlig høj Grad. I en Advarsel, som han udstedte, den Gang han overtog Fiskegaarden, stemplede han det som Tyveri at fiske paa de Steder, som han mente at have Eneret til at fiske paa, og som altsaa var Strækningen lige fra Fiskegaarden ud til Havet. Ved den strenge Fremgangsmaade, han benyttede, ved de mange Sager, han anlagde, bleve Forholdene betydeligt forværrede, og den Højesteretsdom, der faldt den 27de November 1889, er bleven benyttet paa en saadan Maade, at Forholdene have været meget uheldige for Fiskerne. Man har nemlig underkastet denne Dom forskellige Fortolkninger. Det er ganske sikkert ikke Højesteretsdommens Mening at sige til andet end til visse Fiskeredskaber, man bruger derovre; men man har ved Politiretten i øvrigt brugt følgende Fortolkning. Naar en Mand derovre har fisket en Ørred paa en Krog, og han saa siger: Jeg har ganske vist fisket denne Ørred; men jeg har lige saa megen Ret til at fiske Ørreder som Hr. Ostenfeldt, thi jeg har ikke benyttet et Redskab, der forhindrer Fiskene i at gaa op til Fiskegaarden, jeg har kun benyttet en Krog — saa har Politiretten raisonneret som saa: Ja, men de Fisk, De har fanget, have dog ikke kunnet gaa op til Fiskegaarden. Se, dette har Fiskeren naturligvis ikke kunnet nægte; den Fisk, han har fanget og solgt, og som er blevet spist, den kan ikke gaa op til Fiskegaarden. Saa siger Politiretten: Det omtalte Fiskeri strider mod Højesteretsdommen, paa denne Maade maa der ikke fiskes; og som Følge deraf er der nedlagt Forbud mod at fiske der. Paa

Basis deraf er der ført en formelig Krig mod Fiskerne; man konfiskerer deres Baade og deres Garn, ja man gaar endogsaa op i Land og tager Baadene og Garnene fra dem, naar de have anbragt dem paa Steder, hvor de troede sig i Sikkerhed, og man har dømt dem til høje Bøder, som de have maattet afsonne, da det i Reglen er Folk, som ikke have Raad til at betale disse høje Bøder. Det er disse Tilstande, som til Dels ville blive opretholdt — ikke fuldstændig; thi jeg ved godt, at der i Loven gives andre Regler for Fiskeriet end de, der antages at gælde for Øjeblikket, men Forholdene ville dog til Dels blive de samme og paa enkelte Omraader endogsaa værre. Jeg sigter herved til, at den høje Regering ved det forelagte Lovforslag vil give Retten til Fiskeriet i den Strækning af Fjorden, som gaar fra Randers Bro og op til Fiskegaarden, til de tilstødende Lodserejere. Herom udtaler den Kommission, som blev nedsat i 1884, at den med Hensyn til Lodssejernes Ret kun antager, at Lodssejerne tidligere have haft en saadan Ret. Man har altsaa ikke nogen som helst Sikkerhed for, at Lodssejerne paa dette Sted have haft Ret til Fiskeriet i Aaen; men ikke desto mindre vil man nu slaa denne Ret fast og sige, at det er Lodssejerne, denne Ret tilkommer. Men derved tager man Brødet ud af Munden paa en stor Mængde Mennesker, som ganske sikkert have Ret til at fiske der, og som ere blevne hemmede og indskrænkede i denne Ret ved den Maade, hvorpaa Fiskegaardens Rettigheder ere blevne benyttede. Jeg har gennemgaaet en hel Række af de Domme, som ere blevne afsagte over for Fiskerne derovre, men jeg har ikke stødt paa, at nogen af Retterne, hverken Politiretten, Overretten eller Højesteret har dømt nogen, fordi de overhovedet have fisket i Fjorden, men kun paa Basis af, at de derved gjorde Indgrib i den Ret, man mente, at Fiskegaarden var i Besiddelse af. Derfor mener jeg, at naar Fiskegaardens Ret iagttages, saa have ogsaa de andre en Ret til at fiske i dette Vand; thi ellers vilde Dommene ganske sikkert have pointeret, at de overhovedet ingen Ret havde dertil. Stillingen er saaledes for Fiskerne i Randers, hvem det navnlig vil gaa ud over, at paa den østlige Del af Fjorden og ud mod Havet foretager Randers Kommune stadig Opfyldninger langs med Sejlløbet, hvorved dette uddybes, og de Grunde, hvorpaa Fiskene før kunde formere sig, og hvorpaa der kunde fiskes, blive nu tagne bort, og derved sker der altsaa en betydelig Indskrænkning i Fiskernes Ret paa denne